22/05/2020

π. Γεωργίου Αυθίνου: Ο προβληματισμός μου κι ο βαθύς μου πόνος

/ Γνώμες

Του π. Γεωργίου Αυθίνου, Εφημερίου Αγίου Ελευθερίου Κάτω Χαλανδρίου

Ενέσκηψε ο κορονοϊός και τα πράγματα άλλαξαν δραματικά στη ζωή όλου του πλανήτη.

Ως κληρικός της Ελλαδικής Εκκλησίας θα επικεντρωθώ στην ευλογημένη από το Θεό πατρίδα μας, χωρίς να δώσω άλλες διαστάσεις σε αυτό καθαυτό το πρόβλημα του κορονοϊού, που ο μέσος νους αντιλαμβάνεται ότι “το πείραμα δεν έτυχε, αλλά πέτυχε”. Αν κανείς δεν το αντιλαμβάνεται, σίγουρα ή αφελής είναι ή συνειδητά μετέχει στο πείραμα. Εύχομαι να μην δικαιωθώ λίαν συντόμως (αχρήματη κοινωνία – κάρτα πολίτη – εμβόλιο με παρενέργειες – τσιπάκι). Οψόμεθα. Επί το προκείμενον.

Ευκαίρως ακαίρως, οι άνθρωποι εξαπολύουμε μύδρους κατά προσώπων χωρίς να κάνουμε τον αυτοέλεγχο μας, όπως για παράδειγμα, στην παρούσα στιγμή, άρχισαν οι περισσότεροι να κατηγορούν την Πολιτεία και την Εκκλησία για το κλείσιμο των Ναών και την απαγόρευση των λατρευτικών μας συνάξεων. Η άνιση

μεταχείριση των ναών έναντι των σούπερ μάρκετ, των τραπεζών, των φαρμακείων, των ταχυδρομείων, των λαϊκών αγορών, όλων των καταστημάτων τροφίμων και των μέσων μαζικής μεταφοράς, είναι ολοφάνερη. Χρησιμοποιήθηκαν κατά το σοφό γνωμικό “δύο μέτρα και δύο σταθμά”.

Δεν θα μείνω όμως σε αυτό, διότι όπως λέει ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, στο δοξαστικό, στη νεκρώσιμη ακολουθία, “έκαστος γαρ εκ των ιδίων έργων ή δοξασθείσεται ή αισχυνθήσεται”.

Ο προβληματισμός μου κι ο βαθύς μου πόνος προέκυψαν από την θλιβερή εικόνα που παρουσίασαν οι Ναοί μας τις δύο μεγάλες ημέρες για την Ορθοδοξία, δηλαδή κατά τους Β΄ Χαιρετισμούς (13/03/20) και την Β΄ Κυριακή των Νηστειών (15/03/20). Οι Ναοί όλης της Ελλάδος τις δύο αυτές ημέρες άδειασαν κυριολεκτικά, μη έχοντας ούτε το 10% του εκκλησιάσματος, κάνοντας αρχή για το οριστικό κλείσιμό τους και αυτό χωρίς να έχει βγάλει διάγγελμα απαγόρευσης ο πρωθυπουργός της χώρας και χωρίς να έχει αποφανθεί η Ιερά Σύνοδος, μόνο ακούγοντας τα απογευματινά δελτία ειδήσεων, τα οποία στοχοποιούσαν καταρχήν τη Θεία Κοινωνία, δηλαδή το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου και κατόπιν τις συναθροίσεις των Ναών, τον ασπασμό των Ιερών Εικόνων, το χειροφίλημα των Ιερέων, παρουσιάζοντάς τα, ως αιτία μετάδοσης του κορονοϊού και τρομοκρατώντας τον κόσμο.

Έσπευσαν οι σούπερ χριστιανοί να εγκαταλείψουν τη Μάνα τους, την Εκκλησία, την ευλογημένη νερομάνα που μας ξεδίψασε σε χαλεπούς καιρούς κατά τον αείμνηστο Φώτη Κόντογλου. Έσπευσαν οι σούπερ χριστιανοί να εγκαταλείψουν τη Μεγάλη Μάνα, τη κυρία Θεοτόκο, την παρθενική γαστέρα, από την οποία πήγασε η Αγία μας Εκκλησία.

Έτσι, αποδέχτηκαν οι σούπερ χριστιανοί, ξαφνικά, την πλάνη ότι ο Ιερός Ναός είναι τόπος μετάδοσης ιών και μικροβίων, επιδεικνύοντας παροιμιώδη ολιγοπιστία. Και καλά οι άλλοι που ήταν μακριά από την Εκκλησία ανέκαθεν και βρήκαν την ευκαιρία της ζωής τους να την πολεμήσουν, αλλά οι σούπερ χριστιανοί που κοινωνούσαν ει δυνατόν δύο και τρεις φορές την εβδομάδα, που δεν άφηναν Ακολουθία να μη παρευρεθούν, που έκαναν εδαφιαίες μετάνοιες στους Ιερείς και τους χειροφιλούσαν, που μάθαιναν τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους να προσκυνούν τις ιερές εικόνες, πού πήγαν; Τι έγιναν; Ξαφνικά φοβήθηκαν ότι θα προσκυνήσουν την Παναγία στους Β΄ Χαιρετισμούς και θα τους μεταδώσει τον κορονοϊό; Τόσον καιρό που προσκυνούσαν τις ιερές εικόνες, τι προσκυνούσαν; Προσκυνούσαν ένα υλικό γεμάτο μικρόβια από τους ασπασμούς; Ή τιμούσαν το εικονιζόμενο πρόσωπο και λάμβαναν την ευλογία και τη χάρη Του; (7η Οικουμενική Σύνοδος: “ο ασπασμός στο πρωτότυπο μεταβαίνει”).

Κάθε φορά που προσκυνούσαν δεν επαναλάμβαναν και δε βίωναν με την πράξη τους αυτή, τον δοξαστικό Παιάνα της Αγίας μας Εκκλησίας “ …Θανάτω θάνατον πατήσας…”, που είναι το αποκορύφωμα της πίστεώς μας;

Ξαφνικά πληροφορήθηκαν ότι, την Β΄ Κυριακή των Νηστειών, ο χώρος των Ναών στερείται Θείας Χάριτος και ο συνωστισμός ή η Θεία Κοινωνία θα τους μεταδώσει τον κορονοϊό;

Ω! Ποίος βαρλααμισμός την παρούσαν ημέραν! (Ο αιρετικός Βαρλαάμ αρνούνταν την Άκτιστη Χάρη και Ενέργεια το 1341 μ.Χ.)

Η Άκτιστη Χάρη του Θεού την οποία κήρυξε βιωματικά μετά πολλών κόπων, διωγμών και βασάνων, ο εορταζόμενος Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς (Β΄ Νηστειών), ξαφνικά χάθηκε από την Εκκλησία; Όχι βέβαια!

Η Αγία μας Εκκλησία από του αίματος που έρρευσε στο Σταυρό,, στον μαρτυρικό Γολγοθά, μέχρι αυτή την ώρα, λουσμένη στο αίμα του Κυρίου κρατεί τις Θείες, Υπερφυσικές και Υπέρλογες ιδιότητές της, που την καθιστούν ως χώρο Αγιασμού, Μυστηρίων, Χάριτος, Σωτηρίας, Θαυμάτων, Ζωής και Θεώσεως. Όποιος κληρικός ή λαϊκός έχει λίγο φιλότιμο και ειλικρίνεια στη σχέση του με τον Θεό και τους ανθρώπους, εύκολα μπορεί να διακρίνει και να βιώσει τις ως άνω Υπέρλογες ιδιότητες της Εκκλησίας μας. Τότε θα καταλάβει ότι στο Ναό όχι μόνο η Θεία Κοινωνία, όχι μόνο το Αντίδωρο, όχι μόνο οι Ιερές Εικόνες, όχι μόνο τα χέρια των Ιερέων, όχι μόνο τα Ιερά Σκεύη: το Άγιο Ποτήριο, η Αγία Λαβίδα, το Άγιο Ευαγγέλιο αλλά και οι καρέκλες και τα ντουβάρια και τα χαλιά και το δάπεδο είναι εμποτισμένα με τη ζωοποιό χάρη, του Θεού, ώστε να μη μεταδίδονται ασθένειες, αλλά υγεία και ζωή από τον Αναστάντα Χριστό που νίκησε το θάνατο.

Μα αλήθεια, δε διαβάσατε ποτέ, Χριστιανοί μου, τι λέει ο Χριστός μας στους γραμματείς και φαρισαίους (Ματθ. 23, 16-20);
“ Ουαί υμίν, οδηγοί τυφλοί, οι λέγοντες ός αν ομόση εν τω ναώ ουδέν εστίν ος δ’ αν ομόση εν τω χρυσώ του ναού, οφείλει. μωροί και τυφλοί, τις γαρ μείζων εστίν, ο χρυσός ή ο ναός ο αγιάζων τον χρυσόν; και ος αν ομόση εν τω θυσιαστηρίω ουδέν εστίν, ος δ’ αν ομόση εν τω δώρω τω επάνω αυτού, οφείλει. μωροί και τυφλοί, τι γαρ μείζον, το δώρον ή το θυσιαστήριον το αγιάζον το δώρον; ”

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

“Αλλοίμονον σ’ εσάς, οδηγοί τυφλοί, που λέτε, “Εάν ορκισθή κανείς εις τον ναόν, αυτό δεν είναι τίποτε, εάν όμως ορκισθή εις τον χρυσόν του ναού, είναι υποχρεωμένος να τηρήση τον όρκον”. Μωροί και τυφλοί, ποιο είναι μεγαλύτερον, ο χρυσός ή ο ναός, ο οποίος κάνει ιερόν τον χρυσόν; Και “Όποιος ορκισθή εις το θυσιαστήριον, αυτό δεν σημαίνει τίποτε, όποιος όμως ορκισθή εις το δώρον, το οποίον είναι επάνω του, είναι υποχρεωμένος να τηρήση τον όρκον του”. Μωροί και τυφλοί, ποιό είναι μεγαλύτερον, το δώρον ή το θυσιαστήριον, το οποίον κάνει ιερόν το δώρον; ”

Βλέπετε πώς τα διευκρινίζει ο Κύριός μας; Ο Ναός και το Θυσιαστήριο αγιάζουν τα πάντα που βρίσκονται εντός τους. Όταν κάτι αγιάζεται, δεν έχει ούτε ιούς, ούτε μικρόβια. Τουλάχιστον αυτό μαρτυρεί η δισχιλιετής ζωή της Εκκλησίας μας, πράγμα που προσυπογράφουν ιατροί του Ιατρικού Συλλόγου Κύπρου και Ελλάδας.
Χαρήκαμε ευλογημένες φωνές και ανακουφιστήκαμε από αγιασμένους κληρικούς που διευκρινίζουν τα ανωτέρω, όπως ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εδέσσης, Γέρων Ιωήλ ο Υμνογράφος, ο οποίος είναι από τους πρώτους που μίλησαν ξεκάθαρα γι’ αυτά τα θέματα, όπως ο σεβάσμιος και αγωνιστής κληρικός πατήρ Στυλιανός Καρπαθίου, καταξιωμένος γιατρός και θεολόγος που επιμένει ότι τώρα

με τον κορονοϊό πρέπει να πλημμυρίσουν έτι περισσότερο οι ναοί μας και να αναπέμπουμε δεήσεις και ικεσίες στον Σωτήρα Χριστό, όπως ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας κύριος Νεκτάριος, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κηθύρων κύριος Σεραφείμ κι ο πατήρ Γεώργιος Σχοινάς και κάθε κληρικός που διώχθηκαν ή εξακολουθούν να διώκονται για την ορθόδοξη μαρτυρία τους, κάνοντας πάντοτε το αυτονόητο, δηλαδή υπηρετώντας Θεό και ανθρώπους.

Να αρχίσω να γράφω παραδείγματα μη μετάδοσης ασθενειών μέσα στην εκκλησία; Είναι πάμπολλα! Θα αναφερθώ σε κάτι που συμβαίνει στις μέρες μας. Στο νοσοκομείο Λοιμωδών Νόσων, στην Αγία Βαρβάρα Αττικής, πέρα από εκείνους που νοσούν από άλλα λοιμώδη νοσήματα, υπάρχουν τρεις λεπροί εσωτερικοί, που η ασθένειά τους είναι άλλοτε σε ύφεση και άλλοτε σε έξαρση, αλλά και τέσσερις χιλιάδες λεπροί θεραπευμένοι, υπό διαρκή παρακολούθηση των γιατρών, που κυκλοφορούν ανάμεσά μας.

Μέσα στο συγκεκριμένο νοσοκομείο βρίσκεται ο Ιερός Ναός των Αγίων Αναργύρων. Εκεί εκκλησιάζονται και αρκετοί κάτοικοι της γύρω περιοχής με τα παιδιά τους. Για να μη νιώσουν οι λεπροί άσχημα, αφήνουν, οι περίοικοι, να κοινωνούν πρώτα οι ασθενείς και μετά αυτοί με τα παιδιά τους. Ποτέ δεν κόλλησε κανείς. Κανείς Ιερέας του Νοσοκομείου Λοιμωδών Νόσων που καταλύει στο τέλος (καταπίνει) όλο το περιεχόμενο του Αγίου Ποτηρίου, δε νόσησε ποτέ. Σήμερα, ο πατήρ Στέφανος Νταλιάνης με τη πρεσβυτέρα του έχουν σαράντα εννιά χρόνια που υπηρετούν στο Ναό των Αγίων Αναργύρων στο Λοιμωδών. Μέσα σ’ αυτόν το Ναό μεγάλωσαν τα οκτώ παιδιά τους, τα οποία κοινωνούσαν μετά τους λεπρούς. Χαίρουν άπαντες άκρας υγείας και δεν κόλλησαν ποτέ όχι μόνο λέπρα, αλλά και άλλα πολλά μεταδοτικά νοσήματα που θεραπεύει το νοσοκομείο. Ο πατήρ Στέφανος πρόλαβε πριν σαρανταεννιά χρόνια διακόσιους λεπρούς που έμεναν σε δωμάτια ή σπιτάκια στον κήπο του Νοσοκομείου Λοιμωδών.

Αυτοί, εκκλησιάζονταν και κοινωνούσαν στο Ναό των Αγίων Αναργύρων και προσκυνούσαν τις Άγιες Εικόνες και φιλούσαν το χέρι του, μαζί με τους υγιείς συγγενείς τους, που έρχονταν να τους δουν και μαζί με τους κατοίκους της γύρω περιοχής. Ποτέ κανείς δεν κόλλησε. Πώς να κολλήσουν, αφού ως γνώμονα της ζωής τους είχαν τον Χριστό που διαβεβαιώνει “ο τρώγων μου τη σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ (Ιωαν. 6,56)”. Έτσι, πειθαρχούσαν “Θεώ μάλλον ή ανθρώποις” (πραξ. 5, 30). Αυτό πιστεύει ακράδαντα η Αγία μας Ορθόδοξη Εκκλησία, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, ότι δεν υφίσταται μετάδοση ασθενειών όχι μόνο μέσα στους Ναούς αλλά και στα Μοναστήρια και στα Κοιμητήρια και στην εν Χριστώ ελεημοσύνη. Έξω από αυτούς τους χώρους, πρέπει να λαμβάνουμε τα μέτρα που υποδεικνύουν οι γιατροί, χωρίς να πανικοβαλλόμαστε και να κάνουμε υπερβολές, αλλά έχοντας απόλυτη εμπιστοσύνη στο έλεος του

Θεού και στην Κυρία Θεοτόκο. Αυτοί που ισχυρίζονται ότι η λέπρα μεταδίδεται μετά από δέκα ή είκοσι χρόνια επαφής (πράγμα που ιατρικά δεν ισχύει), ας πάνε μια Κυριακή να δουν κατοίκους της γύρω περιοχής του Νοσοκομείου Λοιμωδών, που κοινωνούσαν από βρέφη στην αγκαλιά της μητέρας τους, γέρασαν μέσα στο ναό των Αγίων Αναργύρων και τώρα έρχονται τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους και κοινωνούν των Αχράντων Μυστηρίων μετά τους λεπρούς και άλλους ασθενείς. Αυτοί που κατηγορούν κι έχουν λόγο επί παντός επιστητού στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, δεν πέρασαν ούτε έξω από το Νοσοκομείο Λοιμωδών, ούτε καν γνωρίζουν ότι υπάρχουν λεπροί, ούτε είδαν ποτέ το Ναό των Αγίων Αναργύρων. Εντέχνως όμως, ενσταλάζουν το φόβο και την αμφιβολία στις καρδιές των ανθρώπων για τη μετάδοση κορονοϊού στους ναούς.

Πώς, λοιπόν, εσείς σούπερ χριστιανοί εγκαταλείψατε τους ναούς σε ένα απόγευμα πριν καν το επιβάλει η Πολιτεία ή η Εκκλησία; Υπάρχει εξήγηση. Είπα μια λέξη προηγουμένως, που είναι η λέξη κλειδί για τη περίπτωσή σας. Είπα ότι δεν αφήνατε ακολουθία στο ναό που να μην παρευρεθείτε. Παρευρισκόσαστε, λοιπόν, δε μετείχατε στα δρώμενα της Θείας Λατρείας, προφανώς “για το θεαθήναι τοις ανθρώποις”, για να σας πουν καλούς χριστιανούς ή για να περάσετε την ώρα σας. Δεν δώσατε ποτέ καρδιά, και όμως, ο Κύριος καρδίαν ζητεί, “καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην (ψαλ. 50ος)” και σε αυτήν την καρδιά δίνει φωτισμό και έλεος. Ζείτε μια τρυφηλή ζωή και έχετε το ένα πόδι στην Εκκλησία και το άλλο στην ύλη. Ισχύει για σας ο λόγος του προφήτη Μωυσέως στο Δευτερονόμιο (ΛΒ,15). “Κι έφαγεν Ιακώβ και ενεπλήσθη, και απελάκτισεν ο ηγαπημένος, ελιπάνθη, επαχύνθη, επλατύνθη, και εγκατέλιπε τον Θεόν τον ποιήσαντα αυτόν και απέστη από Θεού σωτήρος αυτού”.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

“Έφαγε ο Ισραηλιτικός λαός και χόρτασε. Κι όμως ο ηγαπημένος αυτός λαός εκλώτσησε τον Θεό. Ελιπάνθη, επαχύνθη, αυξήθηκε, κι όμως εγκατέλειπε τον Θεό τον δημιουργό του και απεμακρύνθη από τον Θεόν τον Σωτήρα του.”

Οι Ναοί, πριν το οριστικό κλείσιμο, από 09:00-12:00 και από 17:00- 19:00 παρέμεναν ανοιχτοί και αρκετοί άνθρωποι έρχονταν, άναβαν κεριά, προσεύχονταν, συζητούσαν με τους Ιερείς, έπαιρναν δύναμη και έφευγαν. Εσείς, σούπερ χριστιανοί, δεν ήρθατε ούτε μια φορά, δεν πήρατε ούτε ένα τηλέφωνο και συνεχίζατε να περνάτε έξω από το Ναό, κάνοντας τον περίπατό σας και δεν μπαίνατε μέσα, μήπως κολλήσετε κορονοϊό. Την ίδια στιγμή όμως κατευθυνόσασταν στα σούπερ μάρκετ, στις τράπεζες, στα φαρμακεία, στα ταχυδρομεία και αλλού. Επαληθεύεται σε εσάς το: “εγγίζει μοι ο λαός ούτος τω στόματι αυτών και τοις χείλεσι με τιμά η δε καρδία αυτών πόρρω απέχει απ’

εμού”. (Ησ. 29,13) (Ματ. 15,18)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

“Ο λαός αυτός με το στόμα τους με πλησιάζει και με τα χείλη με τιμά, ενώ η καρδιά τους είναι πολύ μακριά από εμέ”.

“ Όταν περάσει η δαιμονική μπόρα και έρθει η θεϊκή λιακάδα ” (Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης), θα επιστρέψετε στο Ναό. Άραγε, θα μετανοήσετε για την αποστασία σας, ως ο

Άσωτος υιός; “Ποίησόν με ως ένα των μισθίων σου” ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: “Κάνε με σαν ένα από τους υπηρέτες σου” (Λουκ. ΙΕ΄,19-20), ή θα επιστρέψετε με τη δαιμονική έπαρση “του καλού χριστιανού” και θα αρχίσετε πάλι να κοινωνάτε δύο και τρεις φορές την εβδομάδα, θα ελέγχετε τους Ιερείς, τους Ψάλτες, τους Νεωκόρους, τους

Κατηχητές και θα έχετε λόγο επί παντός επιστητού; Προσέξτε, βάλτε στη καρδιά σας την αληθινή μετάνοια για την άρνησή σας, ως ο Πέτρος και κλαύσατε ειλικρινά, για να μην ακούσετε τα “ουαί” του Ευαγγελίου, το βράδυ της Μεγάλης Δευτέρας, που απευθύνει ο Κύριος, “ουαί υμίν γραμματείς και φαρισαίοι υποκριταί”.

Όταν έγραφε ο εθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός: “Δυστυχισμένε μου λαέ, καλέ κι’ ηγαπημένε, πάντοτε ευκολόπιστε και πάντα προδομένε!” (1798), δεν μπορούσε να φανταστεί ότι οι ορθόδοξοι χριστιανοί του 21ου αιώνα δεν είναι ευκολόπιστοι στους άλλους, δεν προδίδονται από άλλους, αλλά κυριολεκτικά από τον ίδιο τους τον εαυτό (ατομιστές-εαυτούληδες), και αυτό, γιατί ξέχασαν την αγιασμένη μας παράδοση, που είχε σε όλα τη διάκριση και την ταπείνωση. Έτσι, πριν μιλήσουν οι Ταγοί, σπεύσατε να αρνηθείτε την Μητέρα Εκκλησία.

Δεν ήρθε μόνη της η δοκιμασία του κορονοϊού και το κλείσιμο των Ναών. Αν μελετήσουμε το Β΄ βιβλίο Παραλειπομένων της Παλαιάς Διαθήκης (ΚΕΦ. Ζ, 12-14 και 21-22), θα δούμε τον Θεό να λέει στον σοφό Σολομώντα για τα δεινά που θα έρθουν και για την καταστροφή του Ναού που έχτισε: “Και ο οίκος ούτος ο υψηλός, πας ο διαπορευόμενος αυτόν εκστήσεται και ερεί, χάριν τίνος εποίησε Κύριος τη γη ταύτη και τω οίκω τούτω; και ερούσι, διότι εγκατέλιπον Κύριον τον Θεόν των πατέρων αυτών”

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

“Ο μεγαλοπρεπής αυτός Ναός θα καταστραφεί και καθένας που θα διέρχεται και θα βλέπει αυτόν, θα μένει έκπληκτος και θα ερωτά: Δια ποίαν αιτίαν επέφερεν ο κύριος εις την γην αυτήν και εις τον Ναόν τούτον την καταστροφήν; Και θα απαντούν: Διότι αυτοί εγκατέλιπον Κύριον τον Θεόν των πατέρων των…”

Τελικά, κάποιοι χειροκροτούν πιστεύοντας ότι από τις 17 Μαΐου άνοιξαν οι Ναοί. Αλίμονο, μόνο άνοιγμα δεν είναι αυτό. Με υποχρεωτικά μόνον πενήντα εκκλησιαζομένους, (όταν στους μεγάλους Ναούς εκκλησιάζονταν 400-500 άτομα), με ανοιχτά πορτοπαράθυρα, με απολυμάνσεις, με μάσκες, με αποστάσεις, με αστυνόμευση και φόβο, μόνο άνοιγμα Ναών δεν είναι. Μπορεί κάλλιστα να θεωρηθεί "Πύρρειος νίκη" και ακόμη χειρότερα, το άνοιγμα αυτό.
Επιστρέψατε μερικοί από εσάς, σούπερ χριστιανοί, και διερωτώμαι, άραγε κάθε που οι Πολιτικοί της χώρας θα επιβάλλουν το κλείσιμο των Εκκλησιών και θα εφαρμόζουν την άνιση και άδικη πολιτική τους, εσείς θα είσαστε τα πειθήνια όργανά τους και θα εγκαταλείπετε την πατρώα πίστη σας; Σε κάθε τέτοια περίπτωση θα κλείνεσθε στα σπίτια σας, χωρίς Θεία Κοινωνία, χωρίς Χάρη και Αγιασμό που προσφέρουν η Θεία Λειτουργία και όλες οι Ιερές ακολουθίες;
Θα επαναλάβω ό,τι και πιο πάνω. Μετανοήσατε για την αποστασία σας, κλαύσατε πικρώς και εξομολογηθείτε, για να λάβετε άφεση και να έρθει η Χάρη του Θεού που απομακρύνατε. Να γνωρίζετε, σούπερ χριστιανοί, ότι όλες αυτές τις ευλογημένες ημέρες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και τις Αναστάσιμες, οι Ναοί λειτουργούσαν κανονικά τηρώντας με ακρίβεια το εκκλησιαστικό τυπικό. Πλήθος αληθινών αδελφών μας, με πόθο ψυχής εκπλήρωσαν τα λατρευτικά τους καθήκοντα και βίωσαν το Πάθος και την Ανάσταση του Κυρίου.

Παρότι συμβαίνουν αυτά τα λυπηρά γύρω μου, επιτρέψτε μου να πω ότι έχω εσωτερική χαρά. Κι αυτό, γιατί αρχίζει να διακρίνεται και να υλοποιείται η ρήση του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, που έλεγε: "Τώρα ζούμε το ψευδορωμαίικο. Θα έρθει η ώρα που θα γίνουμε ρωμαίικο". Δηλαδή, τώρα ζούμε μια ψεύτικη σχέση με το Θεό και την Εκκλησία Του. Θα έρθει ώρα που θα ξεχωρίσει η ήρα από το σιτάρι και θα γίνουμε συνειδητοί χριστιανοί και δεν θα φοβούμαστε, γιατί η αγάπη του Θεού έξω βάλλει τον φόβο (Ιωαν. Α΄4,18).

Τις δύο αυτές σεβάσμιες ημέρες, Β΄ Χαιρετισμοί και Β΄ Κυριακή Νηστειών, μπορεί να άδειασαν οι Ναοί, αλλά αυτοί που έμειναν είναι "το μικρό ποίμνιο", για το οποίο μας μίλησε ο Χριστός (Λουκ. 12, 32). Εξάλλου, η Εκκλησία μας πάντοτε με μικρό ποίμνιο επορεύετο ανά τους αιώνας. Αυτό το μικρό ποίμνιο, έχοντας εμπρός του τον Αρχηγό της ζωής Κύριο Ιησού Χριστό, γιγαντώνεται και είναι αυτό που μεταβάλλει τη βούληση του Θεού και καθορίζει τον ρου, όχι μόνο της ελληνικής, αλλά και της παγκόσμιας ιστορίας.

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ

(Κάνω χρήση της ξενικής λέξης "super", που σημαίνει "υπέρ-τέλειοι- πάνω από", γιατί τη θεώρησα ως τον πλέον δόκιμο όρο για την περίπτωση)